

Sygn. akt III AUa 1110/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.) SA Krystyna Smaga
Protokolant: Agnieszka Zdanowicz-Martyna	

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 r. w Lublinie

sprawy E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy E. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 7 października 2014 r. sygn. akt VII U 2056/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1110/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. M. przyznania prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udokumentował co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz nie udokumentował 25 - letniego okresu zatrudnienia.

Organ nie uznał jako pracy w warunkach szczególnych w okresie od dnia 29 września 1977 r. do dnia 31 maja 1991 r. w Spółdzielni (...) w L. ponieważ wymienione w świadectwie pracy z dnia 18 czerwca 2001 r. nie wykazano podstawy prawnej, tj. nie powołano przepisów resortowych, nie wskazano punktu oraz stanowiska pracy. Nadto

w uzasadnieniu decyzji wskazano, że w powołanym świadectwie istniała rozbieżność odnośnie początkowej daty zatrudnienia wnioskodawcy – 29 i 27 września 1977 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji E. M. wnosił o zaliczenie okresu zatrudnienia nieuwzględnionego przez organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych i przyznanie emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2014 r. wnioskodawca wnosił o zwiększenie jego stażu pracy o pracę w godzinach nadliczbowych, którą świadczył w ramach systemu pracy w ruchu ciągłym. Nadto pełnomocniczka wnioskodawcy żądała uwzględnienia przepisu art. 43 na potrzeby zwiększenia stażu pracy mocodawcy.

Decyzją z dnia 24 marca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ponownie odmówił E. M. prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udokumentował co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz nie udokumentował 25 – letniego okresu zatrudnienia.

Organ nie uznał jako pracy w warunkach szczególnych w okresie od dnia 29 września 1977 r. do dnia 31 maja 1991 r. w Spółdzielni (...) w L., argumentując, jak w decyzji z dnia 24 czerwca 2013 r. Okresów opieki nad matką organ rentowy nie uwzględnił, ponieważ sprawowanie opieki nie zalicza się do pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od decyzji pełnomocniczka wnioskodawcy wnosiła o uznanie pracy wykonywanych przez ubezpieczonego, spowodowanej koniecznością osobistej opieki nad chorą matką S. M., zaliczoną do I grupy inwalidzkiej w okresie od 1974 r. do 1976 r. za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. oraz o zaliczenie tego okresu jako okresu nieskładkowego przypadającego przed dniem nabycia prawa do emerytury do wymaganego okresu zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania. Jednocześnie organ wskazał, że zaskarżona decyzja zawierała błędne uzasadnienie co do nieuwzględnienia do ogólnego stażu pracy okresu opieki nad chorą matką, w związku z czym w dniu 6 maja 2014 r. wydana została kolejna decyzja odmowna, uchylająca zaskarżoną decyzję.

Okres opieki na matką w latach 1974 – 1976 nie został uwzględniony przez organ rentowy z uwagi na okoliczność pozostawania przez skarżącego w tych latach w zatrudnieniu i zaliczeniu go do stażu pracy jako okresu składkowego. Nadto w uzasadnieniu decyzji wskazano, że inwalidztwo I grupy istniało od stycznia 1976 r. i zgodnie z przepisem art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w przypadku zbiegu okresów składkowych i nieskładkowych przy ustalaniu prawa do świadczeń uwzględnia się okres korzystniejszy.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 r. Sąd połączył sprawę o sygn. VII U 2056/13 ze sprawą o sygn. VII U 1095/14 do łącznego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 7 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie E. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w L. z 24 czerwca 2013 r.

Natomiast wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie uzupełnił wyrok z dnia 7 października 2014 r. przez wpisanie w komparycji wyroku decyzji z dnia 24 marca 2014 r. nr (...) i w treści wyroku zamiast słowa „odwołanie” słowa „odwołania”.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących podstawach faktycznych i prawnych.

E. M., ur. (...), w dniu 17 czerwca 2013 r. złożył wniosek o emeryturę. W jego treści wskazał, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i oświadczył, że wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku oraz przedłożonych w dniu 19 marca 2014 r. organ rentowy ustalił na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 24 lat, 10 miesięcy i 5 dni, tj. 24 lat, 7 miesięcy i 25 dni okresów składkowych oraz 2 miesięcy i 10 dni okresów nieskładkowych, w tym stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 3 lat i 7 miesięcy.

Matka wnioskodawcy, S. M., urodzona (...), od stycznia 1976 r. została uznana za inwalidę i zaliczona do I grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. Zmarła w dniu 19 lipca 1976 r.

Przy ustalaniu okresu składkowego i nieskładkowego organ rentowy zaliczył jako składkowy okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w D. od dnia 1 lutego 1974 r. do dnia 31 sierpnia 1977 r.

W okresie od 29 września 1977 r. do 31 maja 1991 r. wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu na podstawie stosunku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni Produkcji (...) w S..

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zawartych w aktach ZUS, które Sąd Okręgowy obdarzył wiarą. W toku postępowania strony nie kwestionowały powyższych dokumentów.

Sąd Okręgowy stwierdził, że do okoliczności spornych w niniejszej sprawie należały: możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia od dnia 29 września 1977 r. do dnia 31 maja 1991 r. w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 3 dni, jako pracy w szczególnych warunkach oraz możliwość uwzględnienia do wymaganego okresu ubezpieczenia jako okresu nieskładkowego okresu opieki nad innym, niż dziecko członkiem rodziny zaliczonym do I grupy inwalidów sprawowanej przez wnioskodawcę, jak również zwiększenia wymaganego okresu zatrudnienia poprzez uwzględnienie okoliczności pracy w godzinach nadliczbowych w związku z świadczeniem pracy w ramach systemu 3 - zmianowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do przepisu art. 184 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z przepis art. 32 ust. 4 cytowanej ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1 powołanego przepisu, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Źródłem przepisów dotychczasowych w rozumieniu przepisu art. 32 cytowanej ustawy jest rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 ze zm.). Według przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1/ osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn; 2/ ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym jest, że wnioskodawca w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat oraz że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS, zeznaniach wnioskodawcy złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w spornym okresie, w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 3 dni.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w okresie objętym sporem od dnia 29 września 1977 r. dnia 31 maja 1991 r. odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 15 „Prace przy produkcji betonu kruszywowego”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przy uwzględnieniu okresu zaliczonego przez organ rentowy do stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 3 lat i 7 miesięcy należało przyjąć, że skarżący spełnił warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w tych warunkach, niezbędny do ustalenia prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ustawy FUS.

Odnosząc się do kwestii przez odwołującego warunku posiadania co najmniej 25 – letniego stażu pracy w wymiarze co najmniej 25 lat, Sąd Okręgowy stwierdził, że z dokonanych ustaleń w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że odwołujący nie spełnia przesłanki posiadania wymaganego okresu zatrudnienia w tym wymiarze. Wymagany okres zatrudnienia w przypadku odwołującego wynosi bowiem 24 lata, 10 miesięcy i 5 dni.

Dokonując oceny żądania uwzględnienia do wymaganego okresu zatrudnienia jako okresu nieskładkowego okresu sprawowania opieki nad innym, niż dziecko członkiem rodziny zaliczonym do I grupy inwalidów, Sąd Okręgowy stwierdził bezzasadność powyższego żądania.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 7 pkt 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresami nieskładkowymi są przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy niewykonywania pracy w granicach do 6 lat, spowodowane koniecznością opieki nad innym, niż dziecko członkiem rodziny, zaliczonym do I grupy inwalidów lub uznanym za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo uznanym za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, sprawowanej przez członka jego rodziny w wieku powyżej 16 lat, który w okresie sprawowania opieki nie osiągnął przychodu przekraczającego miesięcznie połowę najniższego wynagrodzenia. Zgodnie natomiast z art. 11 cyt. ustawy jeżeli okresy, o których mowa w art. 6, 7 i 10, zbiegają się w czasie, przy ustalaniu prawa do świadczeń określonych w ustawie uwzględnia się okres korzystniejszy.

Sąd wskazał, że z treści cytowanego przepisu wynika zasada, że zbiegające się okresy składkowe oraz nieskładkowe nie podlegają sumowaniu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt II UKN 698/00; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2013 roku, sygn. akt III AUa 1204/12). W ustalony stanie faktycznym okres opieki wnioskodawcy nad matką pokrywa się z okresem jego zatrudnienia w (...) w D., który jako okres korzystniejszy, składkowy, został uwzględniony przez organ rentowy zgodnie z powołaną zasadą przy ustalaniu wymaganego okresu zatrudnienia.

Ubocznie Sąd Okręgowy wskazał, że okres opieki sprawowanej przez ubezpieczonego nad matką od roku 1974 r. do grudnia 1975 r., przy założeniu że nie zostałyby uwzględnione przez organ rentowy jako okres składkowy w związku z pozostawaniem przez wnioskodawcę w zatrudnieniu, nie podlegałyby uwzględnieniu jako okres nieskładkowy na mocy przepisu art. 7 pkt 7 cyt. ustawy do wymaganego okresu zatrudnienia z tego względu, że w tym okresie matka skarżącego nie była zaliczona do I grupy inwalidów.

A zatem zaliczenie okresu opieki skarżącego nad matką jako okresu nieskładkowego nie było możliwe z przyczyn formalnych, wynikających z powołanych przepisów prawa, niezależnie od okoliczności składających się na faktyczne wykonywanie opieki nad członkiem odwołującego w okresie objętym sporem.

Dokonując oceny żądania wnioskodawcy zwiększenia wymaganego okresu zatrudnienia poprzez uwzględnienie okoliczności pracy w godzinach nadliczbowych w związku z świadczeniem pracy w ramach systemu 3 zmianowego, Sąd Okręgowy również stwierdził niezasadność takiego żądania.

Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność świadczenia przez pracownika pracy w godzinach nadliczbowych nie wywołuje skutku w postaci zaliczenia okresu odpowiadającego liczbie wypracowanych godzin nadliczbowych do okresu zatrudnienia, powodującego jego zwiększenie. Nie jest tym samym możliwe zwiększenie tym sposobem stażu pracy, a w konsekwencji również zwiększenie wymaganego do ustalenia prawa do emerytury okresów składkowych. Okres odpowiadający liczbie wypracowanych godzin nadliczbowych nie został również określony jako okres nieskładkowy w rozumieniu przepisu art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji okresu ubezpieczenia nie zwiększa wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych. Praca taka nie podwyższa nominalnego okresu zatrudnienia (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1999 roku, II UKN 606/98).

W świetle powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony nie spełnił łącznie wszystkich przesłanek warunkujących dopuszczalność ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 cyt. ustawy, ponieważ nie legitymuje się wymaganym ogólnym stażem ubezpieczeniowym. Wobec tego odwołania wnioskodawcy podlegały oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku „w części” złożył E. M. zarzucając wyrokowi, że jest krzywdzący, bowiem nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy w sytuacji, gdy do uzyskania wymaganego stażu pracy skarżącemu brakuje zaledwie 1 miesiąca i 25 dni. Skarżący podniósł, że niezasadnie nie uwzględniono mu do stażu pracy okresu pracy w godzinach nadliczbowych w trakcie pracy na kolei. Wskazał, że w warunkach szczególnych pracował de facto 17 lat, 8 miesięcy i 3 dni, a nie jak to ustalił Sąd Okręgowy – 13 lat, 8 miesięcy i 3 dni. Pracował bowiem na stanowisku palacza kotłowni wysokoprężnych „14 miesięcy w roku”, w systemie 3 - zmianowym, co zostało potwierdzone zeznaniami świadków. W ocenie skarżącego w niniejszej sprawie powinien znaleźć zastosowanie art. 43 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w celu uniknięcia dyskryminacji przy wykonywaniu zawodów pokrewnych.

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku „w części” i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania poprzez wprowadzenie zmiany w treści wyroku w kwestii przyznania praw do emerytury.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wnosił o oddalenie wniesionego środka zaskarżenia.

Podniósł, że Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że praca w godzinach nadliczbowych w okresie od stycznia 1976 r. do lipca 1976 r. nie skutkuje zwiększeniem stażu ubezpieczeniowego, podobnie jak praca świadczona przez wnioskodawcę w systemie 3-zmianowym na stanowisku palacza kotłowni wysokoprężnych, które to stanowisko nie zostało wymienione w art. 43 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2015 r., złożonym na rozprawie apelacyjnej, skarżący wnosił o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci świadectwa ukończenia pierwszej klasy szkoły zawodowej. Podniósł, że okoliczności życiowe (śmierć ojca, konieczność przejęcia obowiązków przy budowie domu i opieka nad matką) zmusiły go do przerwania edukacji. Prócz w/w świadectwa skarżący przedłożył dokumentację związaną z budową domu, śmiercią ojca.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że skarżący, niereprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, domagał się uchylecia wyroku „w części”, natomiast z treści apelacji wynika, że intencją apelującego było zaskarżenie wyroku Sądu I instancji w całości. Sąd Apelacyjny rozpoznawał zatem sprawę w powyższych granicach, tj. oceniając prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w całości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną. Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. II UKN 61/97 – OSNAP 1998 r., nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. II CKN 923/97 – OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

Przedmiotem niniejszej sprawy było roszczenie ubezpieczonego o prawo do emerytury we wcześniejszym wieku emerytalnym.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy badając spełnienie przez ubezpieczonego warunków do nabycia prawa do emerytury przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i ustalił, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie legitymuje się bowiem 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, nie spełnia więc koniecznego warunku do przyznania prawa do wyżej wskazanego świadczenia.

Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że okres opieki nad matką nie może być zaliczony do stażu pracy jako okres nieskładkowy na podstawie art. 7 pkt 7 ustawy o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych bez względu na to, jak ofiarnie opieka ta była sprawowana przez skarżącego. Jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, okres opieki wnioskodawcy nad matką pokrywa się z jego okresem zatrudnienia w (...) w D., tj. okresem składkowym. Okres składkowy jako korzystniejszy został uwzględniony na podstawie art. 11 cyt. ustawy. Zbiegające się okresy składkowe i nieskładkowe w żadnym razie nie podlegają sumowaniu.

Podobnie, Sąd Okręgowy prawidłowo nie zaliczył do stażu pracy godzin nadliczbowych, które przepracował skarżący podczas zatrudnienia w systemie trzymianowym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem praca w godzinach nadliczbowych nie zwiększa okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia prawa do świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 czerwca 1999 r., sygn. II UKN 606/98).

Za bezzasadną uznać należy argumentację skarżącego, jakoby w świetle art. 43 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jego praca w warunkach szczególnych trwała o 4 lata dłużej, niż ustalił to Sąd Okręgowy.

Zgodnie z powyższym przepisem każdy pełny rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei.

Tymczasem w toku procesu ustalono, że skarżący pracował na stanowisku palacza kotłów wysokopiętnych, tj. na stanowisku niewymienionym w powyższym przepisie. Dokonywanie jakichkolwiek analogii w celu objęcia powyższym uregulowaniem stanu faktycznego niniejszej sprawy nie znajduje umocowania w świetle obowiązującego prawa.

Przedłożona na etapie postępowania apelacyjnego dokumentacja w swej treści nie zawiera żadnych okoliczności mogących mieć wpływ na prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Nie dotyczy bowiem kwestii stażu

pracy wnioskodawcy, lecz dokumentuje wydarzenia z jego życia (śmierć ojca, budowa domu, przerwanie nauki), które w niniejszej sprawie są prawnie obojętne.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie legitymuje się bowiem wymaganym 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, ustalonym na dzień 1 stycznia 1999 r.

Zaskarżone orzeczenie jest zatem prawidłowe i musi się ostać, apelacja nie zawiera natomiast żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.